

Fra Jerusalem til Jaffo

Jan og Vicka Mortensen kom til Israel i 1999. Jan Mortensens kontrakt udløber sommeren 2004. Jan Mortensen fortsætter som dansk præst. Hvordan bemandingen i Jerusalem bliver, har landsstyret endnu ikke taget stilling til.

Falder alle brikker på plads, flytter familien Mortensen til Jaffo i sommeren 2004. Jan Mortensen fortsætter som dansk præst i Israel. Han vil også fortsat være tilknyttet den danske ambassade som social-attaché. Men hovedopgaven bliver at være præst for dels den hebraisktalende og dels den internationale engelsktalende menighed i Immanuel Kirken i Jaffo.

De sidste par år har Jan Mortensen prædikeret i Immanuel Kirken. Da den nuværende præst går på pension i 2004, er Jan Mortensen blevet opfordret til at lade sig ansætte som ny præst for menighederne. Også til Vicka Mortensen er der fundet en spændende opgave.

Immanuel Kirken

Tårnet på Immanuel Kirken i Jaffo rager højt op. Den blev bygget af tyske indvandrere og indviet i 1904. I 2004 kan man således fejre 100-året for dens indvielse - samtidig med at man kan byde familien Mortensen velkommen.

Efter Anden Verdenskrig og staten Israels oprettelse vedtog Knesset i 1950 at konfiskere tysk ejendom. Dog gjorde man undta-

gelser for ejendom, som tilhørte den tysk-lutherske kirke. I 1951 kom en aftale i stand mellem staten Israel og Det Lutherske Verdensforbund. En del af den tyske ejendom gav Det Lutherske Verdensforbund afkald på, mod at staten Israel betalte et beløb. I bakspejlet er der nogen der mener, at man gav afkald på for meget. Kirken og menighedshuset i Jaffo forblev på Det Lutherske Verdensforbunds hænder, det samme med kirken i Haifa og det tilstødende grundstykke - dér hvor nu Elias Kirken og Ebenezer-hjemmet ligger. Det Lutherske Verdensforbund gav i 1955 Den Norske Israelsmission brugs- og råderet over disse ejendomme.

Fra begyndelsen af 1950'erne har der været holdt gudstjenester i Immanuel Kirken, og fra 1956 med enkelte undtagelser med missionspræster fra Norge som ledere.

I dag er der to menigheder, dels en hebraisktalende og dels en engelsktalende. Det er disse to menigheder, Jan Mortensen skal have ansvaret for fra sommeren 2004.

Kirken såvel som det nærliggende menighedshus stilles også til rådighed for andre menigheder, hvis sprog er russisk, etiopisk, rumænsk og ghanesisk.

Mange besøgende

Immanuel Kirken, som "kun" er 100 år gammel, er det den eneste protestantiske kirkebygning i området. Kirken blev renoveret i 1978 og fik ved den lejlighed nogle meget smukke glasmosaikker, fremstillet af

den norske kunstner Victor Sparre.

Skoleklasser og andre grupper, der er interesseret i Jaffos historie, besøger i stort tal kirken, hvor de bliver vist rundt og får forklaret dens historie - og hvad glasmosaikkerne betyder. Sidste år var der omkring 5.000 personer, der besøgte kirken.

Det er Vicka Mortensen, der skal stå som "guide" for dette - og det kan så blive på såvel hebraisk, russisk, engelsk som dansk.

Kai Kjær-Hansen

ISRAELSMISSIONEN ER IKKE ET MENINGS-FÆLLESSKAB. DET ER ET MISSIONSSELSKAB, HVIS HOVEDOPGAVE ER AT FORKYNDE KRISTUS. NÅR DET GÆLDER ANDRE FORHOLD, HAR DER I ISRAELSMISSIONENS HISTORIE VÆRET PLADS TIL FORSKELLIGE MENINGER. SÅDAN OGSÅ, NÅR DET GÆLDER SYNET PÅ ZIONISME.

Zionisme og Den Danske Israelsmission

Af Kai Kjær-Hansen

Den første Zionistkongres fandt sted i Basel i 1897 (se side 5). Kristne, der dengang var engageret i Israelsmission, tolkede naturligvis den gryende zionistiske bevægelse på forskellig måde.

Ledelsen i Den Danske Israelsmission - stiftet i 1885 - har mig bekendt aldrig kommet med en officiel udtalelse om, hvordan man i Den Danske Israelsmission bør se på zionismen. Bladrer man Israelsmissionens blade igennem, kan man se, at der gives plads til nok så forskellige synspunkter. Selv inden for bestyrelsen gør forskellige opfattelser sig gældende. Det kan man godt leve med - bare hovedformålet ikke tabes af syne.

Håbet om Israels frelse

Man er enig om, at der skal drives Israelsmission. Man er enig om, at folket Israel har en fremtid i Guds frelseshistorie. Man er enig om, at Guds Rige ikke når sin fuldendelse, uden at Israel som folk kommer med. Hvad der bærer missionsarbejdet oppe, er håbet om, at Israel som folk skal komme til tro på Jesus. A.S. Poulsen, Israelsmissionens anden formand

(1890-1921), sammenfatter i heftet "Jødefolket i Nutiden" (1889) meget godt, hvori dette håb består, ved at skrive: "Guds Riges Gang i den nye Pagts Tider kan efter den hellige Skrift kortelig angives saaledes: Fra Israel til Hedningefolkene, fra christnede Hedningefolk til det gamle Israel, og atter fra det christnede Israel ny Velsignelse for den hele Kirke."

Nu i korthed to holdninger af to mænd, som i mange år sad sammen i Israelsmissionens bestyrelse

Ferd. Muncks ja til zionismen

Ferd. Munck, dengang præst i Nakskov, blev medlem af Israelsmissionens bestyrelse i år 1900 og sad dér en menneskealder. I 1902 udgives et lille skrift af ham på foranledning af Israelsmissionen - og med titlen "Israel og Missionen".

Ferd. Munck slår i dette skrift fast, at det nu er missionstid over for Israel. En bekræftelse på dette finder han netop i zionismen, "den mærkeligste Bevægelse, der hidtil er opstaaet indenfor dette

Folk, og som efter alt at dømme vil komme til at have afgørende Betydning for Folkets Fremtid."

Munck skriver, efter at den femte Zionistkongres har fundet sted. Hans hovedanliggende er at relatere Israelsmission til zionismen, og han stiller spørgsmålet: "Hvad betyder denne Bevægelse, og hvorledes maa vi bedømme den?"

Han skildrer, hvorledes tanken om en tilbagevenden for Israels folk til Palæstina har været opgivet af mange og ikke mindst inden for reformjødedommen, og citerer en fremtrædende tysk reformjøde for følgende: "Troen paa en Gjenoprettelse af en jødisk Stat i Palæstina, paa en Samling af de Adspredte er ganske udslettet i vor Bevidsthed. At give et saadant Haab Udtryk i Bøn, at bede om dets Opfyldelse, ville være en Usandhed!"

Men sådan er det ikke for Munck. Han mener, at "Zionismen er en Faktor, som der maa regnes med, og at det gjælder for Kristi Menighed at følge dens Forløb med den største Agtpaa-

OGSÅ I DAG ER DER PLADS TIL FORSKELLIGE MENINGER OM ZIONISMEN, SKRIVER ISRAELSMISSIONENS FORMAND KAI KJÆR-HANSEN.

A.S. Poulsen, Israelsmissionens
formand 1890-1921.

Frederik Torm, Israelsmissionens
formand, 1921-1949.

givenhed".

Selv om zionismen ifølge Munck i første omgang vil forøge det jødiske folks modstand mod evangeliet, har han ingen problemer med at glæde sig over den. Alternativet er reformjødedommen, som glemmer Jerusalem og lever et "ideforladt liv" i vantrø. Han vælger zionismen, "som higer efter Jerusalem og samler sig om sine nationale Skatte".

Ferd. Munck fortsætter: "Og dertil kommer, at dette Spørgsmaal hænger på det nøieste sammen med Skriftens Udtalelser om det, som skal ske. At udlægge de gamle Profetier eller fortolke dem i Enkeltheder kan jeg ikke indlade mig paa; Tiden er ikke dertil. Men eet maa staa fast; Skriften taler om Israels Samling, om en bevægelse hen imod det hellige Land, om en Samling af Israels Folk paa den gamle hellige Jordbund. Hvorledes det skal komme, hvorledes det i Enkeltheder skal have sig dermed, det er os ikke klart sagt; om Israel skal komme som omvendt Folk dertil, eller Omvendelsen først skal ske der, det kan vi som Kristne have forskellige Meninger om. Men der er Kræfter i Bevægelse, som peger paa denne Samling."

Bladrer man Israelsmissionens blad igennem, findes der i de følgende år adskillige artikler, der udtrykker det samme. Nogle gør det endog på en endnu stærkere måde.

Frederik Torms tøvende holdning til zionismen

Israelsmissionens formand fra 1921 til 1949, Frederik Torm, hører til dem, som ikke vil lade sig rive med i begejstring, når talen drejer sig om en samling af det jødiske folk i Palæstina. I 1927 mener han ikke, at en sådan bestræbelse varsler lyse udsigter for missionen. Han gør i skriftet "Israel og Guds Riges Komme" opmærksom på, at zionismen er en politisk bevægelse, som ganske mangler religiøs kraft. Dette betyder ikke, at Frederik Torm ikke kan glæde sig over staten Israels oprettelse. I 1948 gør han i Israelsmissionens blad og på Israelsmissionens vegne følgende gældende: "Ligeledes har Israelsmissionen bestandig set med Sympati på den jødiske Kolonisation i Palæstina, paa Genoplivelsen af det gamle Hebraiske Sprog o.s.v."

Hvad Frederik Torm imidlertid ikke kan sige, er, at hvad der skete i 1948, er en bogstavelig opfyldelse af endnu ikke opfyldte gammeltestamentlige profetier. Ifølge Frederik Torm betoner profeterne, at Israels tilbagevenden skal finde sted "ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Aand." Og for Torm står det fast, at i kampen om Palæstina er der netop "anvendt magtmidler i en uhyggelig grad".